

— Περιέργον! ὁ γείτων μας ὁ δικηγόρος ἀρχίζει βλέπω νὰ περυγιζῇ εἰς τοὺς αἰθέρας τῆς ποιήσεως! ἰδοὺ ἐν ἀσμάτιόν του! ἄς ἴδωμεν τοὺς στίχους τοῦ θεμιστοπόλου ἀπογόνου τῶν δρυοτόμων!

Καὶ μηδὼλως ἀναμένων τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὴν συναίνεσιν, ἤρχισεν ἀπαγγέλλων τοὺς στίχους, τὸ πρῶτον μετὰ τινος στόμφου εἰρωνικοῦ· ἀλλὰ καθ' ὅσον προὔχωρει ἡ φωνὴ αὐτοῦ αὐτομάτως ἐπάλλατο· ἀσυναίσθητως ἡ συγκίνησις ἡ ἐμπνεύσασα τὸν ποιητὴν μετεδίδοτο καὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐπιδητικῶς:

Ἴον ἀγνὸν ἐπότησε γλυκὺ νὰ εὖρῃ μνημῶνα
εἰς θεῶν κόλπον τῆς λαμπρᾶς καὶ νέας βασιλείσσης,
ἦτις ὡραία, εὐτυχὴς καὶ ἀλαζὼν ἐπίσης
συννάκις εἰς τὸ δάσος τοῦ βραδὺ ἐπλάνα βῆμα.

Ὅπως ἐλκύσῃ μίαν τῆς θωπεϊάν, ἐν τῆς βλέμμα,
τὸ τάλαν Ἴον ἔχυνε στόνον λεπτὸν ἥρεμα,
ἄρωμα ἔρωτος ἄβρόν . . . ἀλλ' ἡ σκληρὰ ἐκείνη
παρῆλθεν! . . . ἀπήξισσε, φεῖ, πρὸς αὐτὸ νὰ κλίνει!

Ὡ! κἄν ἐκ λύπης πρὸς αὐτὸ λεπτῆς, βωβῆς, κρυφίας,
βλέμμα ψυχρὸν ὡς σάββανον ἄς ἔρριπτε λαθραῖον!
πλὴν οἶμαι, τὸ ἐνέκρωσεν ὑπὸ τὸ κοῦρον βῆμα,
ἐνῶ αὐτὸ μὲ ἄρωμα πικρᾶς περιπαθεῖας
τῆς καλλονῆς τὴν ἀνασσαν ἐπέλουσεν ἐκπνέον,
ἦτις οὐδὲ τ' ἀνέπνευσε ψυχρῶς προβῆσα! . . . κρῖμα! . . .

Φ. Καδαρού.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν ὀνομάζηται Καδαρού ὁ ποιητής! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλδέρτος μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως· οἱ στίχοι τοῦ ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὴν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσαν.

— Αὐτὸς ὁ νέος φαίνεται ὅτι ὑπέφερε μέγαν πόνον τῆς καρδίας, εἶπε στεναζόουσα ἡ αἰσθηματικὴ καὶ συμπαθὴς Ἰρλανδὴ.

— Δὲν ἀνεγνώσατε λοιπὸν τὸν Γκαῖτε, ἀγαπητή; ὑπέλαβεν ἡ Θηρεσία μετὰ τινος τραχύτητος· ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ὁ νεοφανὴς ποιητής σας νὰ τὸν διαβεβαιώσω ὅτι ἡ μὲν τοῦ ἀξία εἶναι ἡ τοῦ μεταφραστοῦ· ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμὲ τὸ δακρύνει τοῦτο Ἴον μὲ ἐκτραχύνει πάντοτε· ὦφειλε λοιπὸν ἡ βασιλίσσα νὰ φυλακισθῇ εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου τῆς διὰ τὸν φόβον τοῦ νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ ἀνθυλλοῦ χαμερποῦς;

— Ὅχι! εἶπεν ἡ Ἰρλανδὴ ὑπερανοίγουσα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, νεανικοὺς ἐτι παρὰ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν· ἀλλ' ἂν τοῦλάχιστον ἡ βασιλίσσα κἄν ἀπαξ ἔλεγεν: «ὦ, τὸ δυστυχὲς Ἴον! . . .»

— Ἀγαπητή μοι φίλη, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Ἀλδέρτος, φθάσει εἰς βαθμὸν θετικότητος, ὅστις μοι προξενεῖ ῥῆγος· θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ τί θὰ ἔκαμνες σὺ ἂν ἦσο ἡ ἀνασσα; θὰ ἔδρεπες τὸ Ἴον, ἵνα παρασκευάσῃς ἔγχυμα χάριν τῶν ἀρρώστων σου . . .

Ἡ κόμισσα οὐδὲν ἀπῆντησε πρὸς τὴν χαριτολογίαν, ἀλλ' ἔστρεψε πρὸς τὸν σύζυγόν της βλέμμα ἐν ᾧ ἀνεγινώσκετο μομφὴ τις.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Θηρεσία διέβη τὰς εὐφύτους δενδροστοιχίας τοῦ κήπου αὐτῆς καὶ κατῆλθε πρὸς τὸν παρόχθιον οἰκίσκον τοῦ γηραιοῦ πορθημέως, ἐπιθυ-

μοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν κατ' ἰδίαν περὶ σπουδαίου θέματος. Ἐπεδίωκε δηλονότι νὰ καταπεισῇ αὐτὸν ὅπως μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἥτις προσήγγιζεν· ἥτο δὲ οὗτος ἀγὼν ἐν ᾧ ἀπὸ τριακονταετίας ἦδη ὄλαι τῶν κατὰ καιροῦς ἱερέων τῆς ἐνορίας αἱ πολύμοχοι προσπάθειαι ἠττῶντο καὶ ἐξεμυθενίζοντο. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ κατεῖχε τρόπους πειθοῦς ἰδιόζωντας ὅλως καὶ ἀγνώστους πρὸς τοὺς πολλούς. Ἀνωφελῶς προενεγκοῦσα ἀπειλὰς καμινωσπλάγχχνου Κολάσεως καὶ Παραδείσου ἀγίας ἐλπίδας, προέβαλεν ἔπειτα ὑποσχέσεις γεωδεστέρας καὶ ἥττον ὑψηλὰς· πλὴν καὶ τοῦτο ἀπέβη εἰς μάτην.

— Κυρία κόμισσα, εἶπεν ὁ Σινιόλ, τίποτε δὲν μοὶ λείπει· εἶμαι καθ' ὅλα εὐτυχής, ἐκτὸς μόνον ὅταν αἰθνιδία πλῆμυρα ἀνυψῶσιν τὰ κύματα τοῦ Ροδανοῦ· ἀλλὰ καὶ καμμίαν θεραπείαν τοῦτου δὲν γνωρίζετε βέβαια, οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ ἱερεῖς.

Οὐχ ἥττον ὁ μαρμαρόψυχος φιλόσοφος οὗτος εἶχε καὶ ἀδυναμίαν τινά: εἶχεν εἰκονομανίαν οὕτως εἰπεῖν. Οἱ τοῖχοι τῆς κατοικίας αὐτοῦ ἦσαν αἰωνίως ἐπεστρωμένοι διὰ μυρίων στρατιωτικῶν, πολιτικῶν ἢ καὶ θρησκευτικῶν εἰκονογραφιῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἶδους. Ὅθεν βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς συμπιπτούσης μοναδικῆς εὐκαιρίας ὅπως πλουτίσῃ τὴν συλλογὴν αὐτοῦ διὰ προσωπογραφίας σπανίας καὶ ποθητῆς, ἐδῆλωσεν ὅτι ὁμολογεῖ εἰλικρινῆ καὶ τελείαν ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν ἡ κόμισσα συνῇναι νὰ τῷ δώσῃ τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Ἡ Θηρεσία συλλαβοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῇ λέξει, εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν εὐχαρίστως, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν τῷ ἔφερε τὴν φωτογραφίαν της.

Τῆς συμφωνίας ἐπικυρωθείσης ἡ ξένη ἡγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ, καθ' ὅτι ὁ πορθημέως, προσκλινθεὶς ὑπὸ τινος πελάτου, ἐπῆδα εἰς τὴν λέμβον του. Ἀλλ' αὐτοστιγμὴ διαδέχεται τὸν φορτουνάτον, ὅστις, κεκρυμμένος ὀπισθεν πυκνοφύλλου ἀναδενδράδος κλημάτων, ἀπέλαυνεν ἀκωλύτως τῆς θέας αὐτῆς, παριστάμενος λάθρα εἰς τὴν συνομιλίαν! Οὐδόλως ἐκδηλώσασα τὴν ταρασσουσαν αὐτὴν ἀμνηχανίαν ἡ ἀγγελόμορφος κατηχήτρια, ἔσπευσεν ἵνα διαβῇ τὰς δύο ἢ τρεῖς ἑκατοντάδας βημάτων, αἵτινες τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ λειμῶνος θύρας· ἀλλ' ὁ νεανίας ἀκολουθεῖσας, συνήντησεν αὐτὴν παρευθὺς. Γυμνὴν ἔχων τὴν κόμην, παράφρων ἐκ πάθους, ὥρρος καὶ ῥιγῶν ἐξ ἀνυπερβλήτου ἀγωνίας, καθ' ὅτι ἐνόει ἀορίστως ὁ τάλας εἰς ὁποίαν ἐμελλε νὰ προβῇ ἀκρότητα, ἀλλ' οὐχ ἥττον προσπαθὼν νὰ καταπραΰνῃ ἑαυτόν, ὅπως δώσῃ εἰς τὸν λόγον ελαφρὰν καὶ ἀφελῆ χάριν τριοδικῆς λυρῶδίας ἐκτοξευομένης πρὸς καλλίμορφον διαδάτιδα, ἐπιθύριδεν:

— Ἐπὶ τῇ αὐτῇ τιμῇ, κυρία, θὰ πράξω, ἂν θέλητε, ὅτι μέλλει νὰ πράξῃ ὁ γέρονς Σινιόλ.

Ἡ Θηρεσία ἔσπιν· αἱ ὀφρὺς της συνεσπᾶσθον καὶ κατεπορφυρώσθον αἱ ἀδραὶ παρειαὶ της ὑπὸ διαπύρου φλογός· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, ἐν οἷς ἔσπινθηροῦσε τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγενείας ἡ καλλίστιλος αἵγλη, προσεΐδον ἐπὶ στιγμὴν ἀτενῶς τὸν ἄφρονα τολμητὴν, τρέμοντα ὡς ῥιγοῦσιν ὑπὸ τὴν πνοὴν δροσοψύχρου ζεφύρου τὰ ἀρτιγενῆ τῆς ἰτέας φυλάγρια.

— Κύριε, σὰς συγχαίρω! τῷ εἶπε· διὰ μιᾶς μόνης φράσεως ὑδρίσατε τὴν στιγμήν ταύτην μίαν γυναῖκα καὶ τὸν Θεόν!

Οὐδεμίαν δὲ προσδμένουσα ἀπάντησιν ἐπανέλαβε τὸ γοργὸν βῆμα. Ἀλλ' ὀπίσω αὐτῆς ὑπόκωφον ἐπιφώνημα ἀσφυκτικῆς ἀπελπισίας αἰθνης ἠκούσθη. Στραφεῖσα τότε εἶδε τὸν νεανίαν ὀρθοτενῆ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, συννεσπασμένους ἔχοντα τοὺς δακτύλους ἐντὸς τῆς κόμης, φαινόμενον θυμιαλγὸς ἔρμαιον θλιβερώτατης καὶ ἀμέτρου τινὸς ταραχῆς. Στιγμαίως ἀνήγειρε τὸ μέτωπον καὶ εἶδε τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἰσταμένην ἐν ἀφῶνῳ συγκινῶναι παρὰ τινα βήματα. Μὴ τολμῶν δὲ νὰ προβῇ περαιτέρω τῇ εἶπε:

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω, ἐπιδαψιλεύσατε τὴν συγγνώμην σας εἰς τὸν δυστυχῆ, εἰς τὸν ἀνόητον, ἃν δὲν θέλητε νὰ παρευρεθῆτε τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὴν αὐτοκτονίαν του! . . .

Καὶ λέγων τοῦτο παρετήρει διὰ βλέμματος ἀπονενονημένου τὸν Ροδανὸν βροντοφῶνως ῥοχθοῦντα εἰς μικρὰν ἐκείθεν ἀπόστασιν. Ἐκείνη φρουάπτουσα ἐκ φόβου δὲν ἐτόλμα νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἔτρεμεν ἄφ' ἐτέρου μὴ διὰ τῆς σιγῆς αὐτῆς προσεγνήσῃ τραγικωτάτην καταστροφὴν· καθ' ὅτι ἡ μορφή ἐκείνη ἡ ὡρὰ καὶ ἀγωνιώδης, ἀλλοιωθεῖσα ἀκαριαίως ὑπὸ τοῦ ἀνέλπιστος πάθους τῇ παρίσταν τὸ ἀπαισιώτατον θέαμα.

— Κυρία! . . . ἀνέκραξε πάλιν δι' ἐσβεσμένης φωνῆς· κυρία! δὲν μ' ἐννοεῖτε. Ἀλλοίμονον! οὐτ' ἐγὼ ἐννοῶ ἑμαυτόν· τί εἶπα; τί ἐλάλησα; φεῦ! δὲν τὸ γνωρίζω. . . . Σὰς προσέβαλον οἱ λόγοι μου; λησμονήσατέ τους, κυρία! . . . ἔδαπάνησα ὅλην μου τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν κρίσιν ἵνα κρατήσω μίαν ἀκόμην λέξιν ἡ ὁποία ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλῃ μου· λέξιν τὴν ὁποίαν ἂν ἔλεγον δὲν θὰ μοι συνεχωρεῖτε ποτέ, ποτέ, τὸ βλέπω καλῶς τώρα!

— Σὰς συγχωρῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Θηρεσία· ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, φείσθητέ μου!

Ὁ νεανίας ἐνώσας τὰς χεῖρας, προσήγγισεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλῃ ἅτινα ἐκινούντο μὴδὲν προφέροντα, ἐν ᾧ τὰ ὄμματά του ἠτένιζον ἐπὶ ἀπληστώσῃ τὴν Θηρεσίαν ἰσταμένην ἄκλόνητον. Εἶτα δ' ἔφυγε δρομαίως οὔτε κἀν στρέψας τὴν κεφαλὴν.

Τότε ἐκείνη ἀνέλαβε τὸν εὐθὺν δρόμον τῆς διὰ βήματος γοργοτάτου, καὶ μόνον ὅταν, εἰσελθοῦσα εἰς τὸν λειμῶνα, κατέκλεισε τὴν θύραν, τὸ στῆθος αὐτῆς ἀνέπνευσε. Δυσκόλως δέ, ἐνεκα τοῦ παραλύσαντος τὰς δυνάμεις τῆς φόβου ἡδυνήθη ν' ἀναβῇ τὴν ἀνάγνιν κλιτίν. Οὐχ ἥττον τὸ πνεῦμα αὐτῆς δὲν ἀπώλεσε τὴν συνήθη διαύγειαν. Ὁφείλειεν ἄρα γε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της; οὐχί, διανοήθη· θὰ προῦκάλει οὕτω, βεβαίως, δυσχερέστους ἢ καὶ φρικώδεις περιπλοκάς.

— Ὁ, ὅχι! εἶπε καὶ πάλιν· ἄφ' οὗ αὐτὸς ὁ ἴδιος ζητεῖ τὴν ἀναχώρησιν, τὸ ἀπλούστερον εἶναι τὸ νὰ ὑποχωρήσῃ· ὀλίγων μινῶν ἀπουσία θὰ διορθώσῃ ὅλα ταῦτα καὶ θὰ μ' ἀπαλλάξῃ τῆς ζωῆς μάστιγος. . . Ὁ δυστυχὴς! οὐδὲν ὑποπτεῖται!

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μυστικὸν αἶτιον, ὅπερ ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, ἡμέρας δὲ τινὰς ὕστερον κατέλιπον τὸ μέλαθρον μετὰ πικρᾶς λύπης ἀμύητοι βλέποντες τὴν λήξιν τῆς εὐδαιμονεστάτης τοῦ βίου αὐτῶν ἐποχῆς.

Ἡ πιστὴ ἀγγλὶς ἠκολούθει, ἀδιαφοροῦσα ἐφεξῆς πρὸς πάντα, ἄφ' ὅτου ἐβεβαίωθη ὅτι ἔσται ἀδιάρηκτος καὶ αἰωνία ἡ μετὰ τῆς Θηρεσίας συμβίωσις αὐτῆς.

Σύννοους, τὸν πῶγονα κρατῶν, ἐπὶ ἀκταίου βράχου ὑπερκειμένου τῶν ἀειρρόχθων τοῦ ποταμοῦ κυμάτων εἰς ἄκραν χέρσου κορυφῆς ὁ Φορτουνάτος ἐθεώρει μακρόθεν τὴν λήμδον γοργῶς τοὺς ἀργυρώδεις ἀφρούς διασχίζουσαν. Φεῦ! τί δὲν θὰ εἶδεν ὁ τάλας, ἵνα ἢ πρὸς στιγμήν αὐτὸς ὁ χιονοπῶγων πορθμεύς! . . . Ἡ ἀπρόδοτος τῆς ψυχῆς του θεότης, εἰσερχομένη εἰς τὸ σκάφος, εἶχε σπληνισθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου του!

ΣΤ'.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς Παρίσιους ἀφίξεως αὐτῆς ἡ Θηρεσία ἐσπευσε νὰ προσευχθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔπειτα δὲ μετέβη εἰς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων, τῶν ὁποίων προΐστατο ἡ θεία της. Ἐν ᾧ ἀνέμενε τὴν σεβασμίαν μοναχὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκείνης αἰθοῦσῃ ἡ νεαρὰ γυνὴ ὄνειροπόλει, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλούσα ἐπὶ τοῦ αἰσώματος τοῦ ναῖσκου, ὅστις ὑψοῦτο κατέναντι παρὰ τὴν ἄκραν τῆς αὐλῆς. Παρέβαλλεν τὴν ὁδὸν ἣν εἶχεν ἦδη ἐκλέξει, πρὸς ἐκείνην ἣν ἐπὶ μακρὸν πρότερον ἐθεώρει ὡς τὴν μόνην ἀρμοδίαν πρὸς τοὺς πόδας αὐτῆς. Ἀνεμνησκετο τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς κρισίμου, ἥτις ἀπεφάσισε τὸν βίον αὐτῆς. Καὶ ἐβλεπεν ἑαυτὴν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ δώματι ὅτε πρὸ πεντεκαίδεκα μινῶν ἐκλυδωνίζετο ἐντὸς κόσμου ὅλου αἰσθημάτων ἀντιθέτων, ἅτινα τῇ προῦξένου ὀσκοτοδίνην καὶ ἱλλίγον, ἐν ᾧ αἱ τρέμουσαι χεῖρες τῆς μίστερος Κράου ἐφέροντο ἐπ' αὐτῆς προσηλούσαι καρφίδας ἡ διπλοῦνται πτυχὰς ἐπὶ τῆς στιλπνῆς χιονολεύκου ἐσθῆτος, ἣν ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν αὔριον, ὅτε θὰ προῦφερε τὸ ὑστάτον «χαῖρε» πρὸς τὸν κόσμον, καὶ πρὸς τὸν Σενάκ.

Ἐπασχεν, ἐπάσχε τότε τὸσον ὁδὸν δύναται νὰ πάσῃ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξί, ἀλλὰ τὸ θάρρος αὐτῆς δὲν ἀπέβαλλεν. Ἀπαξ δεξαμένη, ἐπιζητήσασα μάλιστα τὴν ὁσίαν ἐδικαιοῦτο νὰ παραπονήται διὰ τὴν δορμεῖαν τῆς θείας ρομφαίας πληγῆν; δὲν ὤφειλεν ἄρα νὰ ρεῦσῃ ὅλον τῆς καρδίας αὐτῆς τὸ αἷμα ἐπὶ τοῦ ἁγίου βωμοῦ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τραύματος, ὅπερ ὅπωςδύποτε θὰ ἐπολυοῦτο μετὰ μικρόν;

Ἐν τῇ μυστικῇ ἀνυψώσει τῆς ψυχῆς της ἀνέμενε αἰθνιδίαν θεραπείαν, θαυμασίαν καὶ ἱερὰν, ἥτις, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐνεργουμένας, θὰ καθίστη αὐτὴν κωφὴν πρὸς πᾶσαν φωνήν, τυφλὴν πρὸς πᾶν ὄραμα ἐκτὸς μόνον τῶν προσερχομένων ἐξ οὐρανοῦ. Καὶ ἰδοὺ, τὸ θαῦμα ἐξετελέσθη, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ἐποχὴν τοῦ οὐρανοῦ φωτὸς ἡ χρυσολαμπέτις ἀκτὶς τῇ ὑπέδειξεν ὅτι τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν τὴν ἀμεμπτον, τὴν μεγάλην τὴν ἀχανῆ, αὐτὴ καὶ μόνη ἐπλήρου! Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἡδεῖας ταύτης ἀποκαλύψεως, ἥτις λίαν ὅτε τῇ ἐπῆλθε ἐπέσθε τότε ἀναίσθητος, νομίζουσα ὅτι βεβαίως θὰ κλεισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσθῆς.

Οὐχί, δὲν ἀπέθανεν· εὐρίσκετο ἦδη ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ ἡ ἀρχαία δόκιμος ζωσα, ἀσφαλῆς, βεβαία ὅτι ἠκολούθησε τὴν φυσικὴν ὁδὸν της, ἀγαπω-

μένει, τρισευτυχής. . . Τὸ πρῶτον δὲ ἦδν ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῆς ἡ Θηρεσία ἀπέτεινε πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἐπομένην ἐρώτησιν :

— Εἶμαι εὐδαίμων ;

Ἡ ἀπάντησις παρευθὺς ἠκολούθησε, μακροτέρα τοῦ δέοντος ἰσως, διότι ἠθελον ἀρκέσει τρία μόνον γράμματα.

— Διὰ τί νὰ μὴ ἦμαι ; τί μοι λείπει ; δὲν ἔχω τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀναλλοίωτον ἔρωτα τοῦ ἀνδρός μου, τὸν πλοῦτον ὅστις μοι ἐπιτρέπει τὸ ἀγαθοεργεῖν, τέλος τὴν ὑγίειαν μου ; . . . Βεβαίως ὅταν ἡ θεία μου μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἦμαι εὐτυχής θὰ μοι ἴναι εὐχερὴς ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις.

Παρευθὺς δὲ ἡ κ. δὲ Σαβορναὶ εἰσῆλθεν. Ἦρπασε τὴν ἀνεψιάν της ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν, ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸ παράθυρον, τὴν προσηπένισε διὰ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της καὶ ἀσπάζομένη αὐτὴν τρυφερῶς εἰς τὸ μέτωπον, τῇ εἶπε :

— Ἀγαπητὸν τέκνον, χαίρω πολὺ διότι σ' ἐπα-
ναβλέπω· δὲν σε παρίεμεν τόσον ταχέως.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ἐπερώτησις ἢ ἐπιτίμησις· ἀλλ' ὅμως ἡ νεαρὰ γυνὴ καθυρθρίασε, διότι καὶ αὐτὴ, πρὸ τῶν ἐσχάτων ἐκείνων τοῦ ἡρέμου βίου της ταραχῶν ἐπεθύμει νὰ λησμονῇ ἔτι τοὺς Παρισίους ἐπὶ μακρόν. Ἦνοιξε τὸ στόμα ἵνα εἴπῃ ὅποια λυπηρὰ ἀμυχανία κατέστησε φευκτέον ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ τριστόθητον ἐρημητήριο· ἀλλὰ πρόληψις της τρυφερὰ καὶ γλυκεῖα ἐσθράγεισε τὰ χεῖλη αὐτῆς : μυστικὸν ὅπερ ἠναγκάζετο ἀπὸ τοῦ προσφίλου συζύγου της ν' ἀποκρύπτῃ, ὅς ἠγνοεῖτο καὶ ἐσθραεῖ ὑπὸ πάσης ἄλλῃ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς θείας της.

— Ἐγὼ ἐπεθύμουν, εἶπε, νὰ διέλθω τὴν ζωὴν μου ὅλην ὅπως ἐσχάτως διήγομεν· ἀλλ' ὁ Ἀλδέρτος φρονεῖ ὅτι μεταξὺ τῶν καθυκόντων πάσης κοινωνικῆς τάξεως δὲν ὀφείλει τις νὰ ἐκλέγῃ τὰ μᾶλλον εὐάρεστα, ἀποφεύγει τὰ ἥττον ἡδέα.

— Ἀγαπητὸν μου τέκνον, οὐδὲν εἶναι ἀληθέστερον τοῦτου· δὲν ὀφείλομεν, ἂν ἐνθυμῶμαι, νὰ θέτωμεν τὸν λύχρον ὑπὸ τὸν μόδιον· μέχρι τοῦδε ἐδίδαξας παιδεία, τὰ ὅποια μόνον τῶν πρώτων γραμμάτων εἶχον ἀνάγκην καὶ ἐθεράπευσας τοὺς γονεῖς των, οἵτινες μόνων σωματικῶν τινῶν φαρμάκων ἐχρηζον· ἐβεβῆξεν θὰ ἀπαστράψῃς διὰ τῆς λαμπάδος τῆς τιμῆς καὶ τῆς πίστεως σου μεταξὺ τῶν πολλῶν, οἵτινες θὰ ψυθίσωσιν ἐπ' αὐτῆς. Ἐγὼ κατὰ πᾶν τέταρτον ἢ πέμπτον ἔτος ἀνακαλύπτω γυναικὰ τινὰ τοῦ κόσμου ζῶσαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ συζύγου της ἀνατρέφουσιν τὰ τέκνα της καλῶς, τοιαύτην, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅποια σὺ ἐπιθυμεῖς νὰ ἴδῃς καὶ πρὸ πάντων εὐεργετοῦσαν τοὺς ἄλλους, (διότι θὰ ἴδῃς ὅτι ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς δύναται τις νὰ ἐλεῇ καὶ τοὺς πλουσιωτέρους αὐτοῦ), καὶ συντηροῦσαν ἀναλλοίωτον τὴν εὐδαιμονίαν της· ὁσάκις δὲ συναντήσω τὸν φαινόμενον τοῦτο τῆς θείας χάριτος εὐλογῶ τὸν Οὐρανόν, τὸν εὐλογῶ ὡς ὀφείλω, . . . καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαμένω ἄθυμος.

— ὦ, ὄχι, θεία μου . . .

— Ναί, ἀνεψιὰ μου ! νομίζεις ὅτι εἶναι εὐάρεστον τὸ νὰ λέγῃ τις πρὸς ἑαυτόν : « Ἀπὸ τεσσαράκοντα ἑτῶν ἀπηνήθην τὸν κόσμον καὶ πᾶν ὅτι ἔχει καλόν,

— διότι, ὦμεν ἀμερόληπτοι, ἔχει τὰ καλὰ του, — ἀπηνήθην τὸν κόσμον, περιτυλίχθειν εἰς τὸ ἀμαυρὸν αὐτὸ περιστήθιον, τὸ κατὰσκληρον ὅπερ πληροῖ τοὺς πόρους του· ὑπῆκουσα, ὅπερ δύσκολον· διέταξα, ὅπερ ἔτι δυσκολώτερον· ἐμελέτησα, ἐνήστευσα, προσνηχῆθην· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀποθνήσκουσα ἐπὶ ξηροῦ ἀχύρου δὲν θὰ ἴδω προσφιλεῖς ἐγγόνους κλαίοντας πέριξ μου. Ἡ δὲ κυρία δεῖνα, ἡ ὅποια δὲν ἐμύχθησε τόσον, ἡ ὅποια ἔζησεν ὡς ὅλοι, — ἀλλὰ καλλίτερον ἢ ὅλοι οἱ ἄλλοι, — ἡ ὅποια ἠγαπήθη καὶ ἐγνώρισε τὰς γλυκυτάτας τοῦ βίου χαράς, θὰ ἔχῃ θέσιν καλλίτεραν τῆς ἰδικῆς μου ἐν τῇ Παραδείσῳ, διότι μεθ' ὅλα ταῦτα ἐπραξέ τι δυσκολώτερον ἢ ἐγώ ! . . . καθ' ὅλον δὲ τῆς ἀτέρμονος αἰωνιότητος τὸν ἀπέραντον χρόνον θὰ μὲ προσδίδῃ ἀφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἄλλοτε ἐν τῇ θεάτρῳ παρετήρουν ἐγὼ ἐκ τοῦ πατρικοῦ θεωρείου τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες μόλις ξύλινα θρανία ἠδύναντο νὰ καταλάβωσιν ! . . . » Ἀλλ' ἰδοὺ, ἐπανέλαθον ἡδὴ ἀκουσίως μου τὰς νομβεσίας τὰς ὁποίας ἄλλοτε εἶχον εἰς τὸ στόμα.

— Μὴ λησμονῆτε διὰ τίνος τρόπου τὰς ἐτελειό-
νετε, εἶπεν ἡ Θηρεσία ὑποκλινομένη πρὸ τῆς θείας της.

Ἡ σεβασμία μοναχὴ θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀνεψιᾶς της ἐχάραξε διὰ τοῦ ἀντίχειρος μικρὸν Σταυρόν.

— Ἀγαπητὴ μου θεία, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Σενάκ, μὴ μ' ἐκφοβῇτε τόσον· γνωρίζω πόσον δυσκολώτερος εἶναι ὁ δρόμος μου τοῦ ἰδικοῦ σας, ἀλλ' ἐν τούτοις αἰσθάνομαι πάντοτε ἀνυσυχίαν τινά, μάλιστα ὅταν ἐρχωμαι ἐδῶ.

— Μόνον « τινὰ ἀνυσυχίαν ; » ἠρώτησε μειδῶσα ἡ ραδοφόρος· τότε τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Ὡ, ἂν ἐγνώριζες, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἐπανάλαβεν εἰτα διὰ φωνῆς σοβαρώτερης, ἂν ἐγνώριζες ὁποῖαν πληθύνει νεογάμων γυναικῶν εἶδον νὰ κλαίωσι καὶ νὰ ἐνῶσι σπασμωδῶς τὰς χεῖρας λέγουσαι : « κυρία ἂς ἠδύνασθε νὰ μὲ κρατήσετε πάντοτε ἐδῶ, νὰ μὲ καταστήσετε καθ' ὅλην τὴν ἐπιλοιπὸν ζωὴν μου μίαν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ταπεινῶν δοκίμων, αἱ ὁποῖαι τρίβουσι τὰ δάπεδα καὶ πλύνουσι τὰς αὐλάς ! . . .

— Εἶναι δυνατόν ! εἶπε στενάχουσα ἡ Θηρεσία. Ἀλλοίμονον ! καὶ τί ταῖς ἀποκρίνεσθε λοιπόν !

— Ἰδοὺ ὁ σκοπέλος ! . . . δὲν ταῖς ἀποκρίνομαι τίποτε· τὰς λαμβάνω μόνον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὰς ὀδηγῶ εἰς τὴν ἐκκλινσίαν· ἐκεῖ κλαίουσι, προσεύχονται, ἔπειτα σπογγίζουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀναχωροῦσιν· γενικῶς ἐπανερχονται δις ἢ τρίς· καὶ κλαίουσι πάλιν, ἀλλὰ πλέον δὲν προσεύχονται· ἐπὶ τέλους λήγει τὸ ζήτημα· δὲν τὰς ἐπαναβλέπω πλέον, διότι ὁ κόσμος τὰς παρηγορεῖ κατ' ἰδίαν τινὰ μέθοδον. Ἀλλὰ τώρα ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ σοῦ, περὶ τοῦ συζύγου σου, περὶ τῆς Κάθλειν Κράου.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ διάστημα ὥρατιον ἡ μοναχὴ ἠκροάσθη τῆς νεαρᾶς γυναικός, αὐτὴ ἠγέρθη ἔν' ἀναχωρήσῃ.

— Τέκνον μου, τῇ εἶπε τότε ἡ κ. δὲ Σαβορναί, εἶσαι ὑπαρξίς γενναία καὶ εὐσεβής· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπὶ τῆς γυνίκης σφαίρας σταδιοδρομίαν δέον νὰ ἔχῃ τις μᾶλλον πόδας ἢ πτέρυγας· μὴ καταχωρῶ τοῦ ἰδεώδους, διότι τοῦτο εἶναι μέσον πρὸς ἀπόκτησιν οὐδε-

νός άλλου ἢ δυστυχίας ἐπὶ γῆς, οὐχὶ μὲν σύννθεος, ἀλλ' ἀσφαλές. Ἀδύνατον δὲ νὰ δώσῃ τις τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τοὺς ἄλλους ἂν δὲν τὴν ἔχῃ αὐτός.

Ἐν τούτοις ἡ ἀφίξις καὶ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἐν τῷ κατὰ τὴν πλατεῖαν Ὀρσαὶ μεγάρῳ, ὅπερ ἐπὶ τόσον χρόνον διέμενε κατὰ κλειστον καὶ ζοφερόν, ἀπετέλεσε τὴν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν καὶ περιπυστον εἰδησιν τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Ροδανοῦ, ἐπειδὴ γενικῶς ἐπιστεύετο ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἐκουσίως θαπτόμενοι ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς ἐξοχῆς, ὅπως ἐπιδιώξωσιν αἰωνιότητα ἔρωτος, ἔμελλον νὰ διατριψώσιν ἐκεῖ παίζοντες περσοὺς ἐπὶ δύο ἢ τρία τοῦλάχιστον ἔτη. Καθ' ὅτι, ὡς ἔλεγεν ὁ βαρῶνος δὲ Ζαβερλάκ, μόνον εἰς τὰ παγερά τοῦ κοιμητηρίου ἐδόθη δύναται νὰ εὕρῃ χῶρον ἀληθοῦς ἐφαρμογῆς ἢ λέξις αἰωνιότητος. Οὗτος ἔλεγεν ἐτοίμως ὁσάκις πρὸ αὐτοῦ ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους, τὰ ἑξῆς :

— Ἀκούσατε καλῶς τοὺς λόγους μου. Ἡ κ. δὲ Σενάκ εἶναι σήμερον εἰκοσι ἑπτὰ ἐτῶν· θὰ τὴν ἴδωμεν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον ὀλίγον πρὸ τῆς τριακοντάδος, βαρυνθεῖσαν τόσον τὴν ἐξοχὴν ὅσον καὶ τὸν σύζυγον· τότε ἐν ὅσῳ μὲν θὰ λάμπῃ ἐν ὅλῃ τῇ ἀκαμίᾳ δρόσῳ τοῦ κάλλους τῆς, δὲν θὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν οὐδενός· ἀλλ' ὅταν ἡ πρώτη ῥυτίς ἐγγραφῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, θὰ παρατηρήσῃ ὁ κόσμος ὅτι εἶναι ἀξία βλεμμάτων προσεκτικῶν· ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς δευτέρας ῥυτίδος αἱ ἐφημερίδες θὰ ὁμιλήσωσι περὶ αὐτῆς λέγουσαι «ἡ ὡραία κυρία δὲ Σενάκ»· ἀλλ' εἰς τῆς τρίτης τὴν ἐμφάνισιν θὰ ἀναγορευθῇ πρόεδρος ὁμηγύρεως τῆς ὁποίας ὁ Ἀλβέρτος θὰ γείνῃ σωμαιοφύρος· διότι παρ' ἡμῶν αἱ ῥυτίδες θεωροῦνται ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρειῶν ὡς τὰ χειράδια εἰς τῶν ἀξιοματικῶν τὰς χεῖρας· δὲν ἔχω δίκαιον ;

Ἡ εὐρεῖα λοιπὸν πείρα τοῦ βαρῶνου διεψεύσθη ἥδη· διότι ἡ Θηρεσία παρουσιάσθη μετὰ ἓνα μόλις ἐνιαυτὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπολύτως ῥυτίδος, καὶ τόσον ὀλίγον κεκορεσμένη ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὥστε ὁ ἀκούων καὶ βλέπων αὐτὴν θὰ διενοεῖτο νὰ ἐρωτήσῃ : «διατί λοιπὸν ἦλθες ἐδῶ ;».

Ἐν τούτοις ἐρωτήσιν τοιαύτην οὐδεὶς ποτε τῇ ἀπέτεινε, διότι ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν ἰδίον τὴν ἐπιβλητικὸν ἥθος, ὅπερ καὶ τοὺς θραυστάτους ἐπηρεάζε. Τοῦτο δὲ συνίστατο οὐχὶ εἰς τὴν χρῆσιμοποίησιν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ζωηρότητας πρὸς κεραύνωσιν τῶν περὶ αὐτὴν διὰ τραχείων καὶ δηκτικωτάτων ἀπαντήσεων, οἷας αἱ γυναῖκες τῆς σήμερον ἐπιρρίπτουσιν εἰς τὸ πρόσωπον ὑμῶν μετὰ χαριέντος λακωνισμοῦ, ὅσονδῃποτε μικρὰ κἂν ἢ ἡ δοθεῖσα ἀφορμὴ, ἀλλ' εἰς τὴν διὰ μόνων τῶν γλαυκῶν βλεμμάτων ἐκφρασὴν αἰφνιδίας τινός καὶ ζωηρᾶς ἐκπληξέως, ἥτις ἐνεποιεῖ αἰσθάνειν ἰσχυροτέραν ἢ πᾶσα ὑβρις καὶ περιφρόνησις ἀλγεῖν. Ἀφ' ἑτέρου, χάρις εἰς τὸ μοναστήριον, τὴν εἰς Αἴγυπτον ἐκδημίαν, καὶ τὸ παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Ροδανοῦ γηραιὸν μέλαθρον, δὲν εἶχε στρατολογῆσαι περὶ αὐτὴν τοὺς συνήθεις ὀμίλους τῶν κυρίων, οἵτινες τὰ πάντα λέγουσι, καὶ τῶν κυρίων πρὸς ἃς οὐδὲν δύναται τις ν' ἀποκρύψῃ, τὴν ἀπαίδειαν ταύτην γεγενᾶν, ἥτις ἐξίδου ὀλεθρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας ἀμφοτέρων τῶν συζύγων. Ἐπομένως δ' ἡ κοινωνία ἢ ἐκπλάγεται ὑπὸ τῆς ἐπα-

νόδου τῆς, ἐξέπληττεν αὐτὴν ἐπίσης. Κατ' αὐτὴν τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦτο ζεῦγος οὐδὲν ὀπολύτως ἐπραττεν ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Μόλις κενώσαντες τοὺς ὁδοιπορικοὺς αὐτῶν σάκκους οἱ δύο σύζυγοι διεξεπεραίωσαν θαρραλέως περὶ τὰς τριακοσίας ἐπισκέψεις, τὰς μὲν ὅλως ἀφ' ἑαυτῶν, τὰς δὲ τῇ συμπράξει τῆς ἀμάξης καὶ τῶν ἵππων. Καὶ ἦσαν μὲν βεβαίως αὐταὶ εὐαριθμότεραι ἢ ὅσον ἀριθμῶν εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν θέσιν, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐκεῖνοι δὲν ἐπεθύμουν νὰ φανῶσιν ἐν Παρισίοις ἐπιρρεπέστεροι εἰς σχέσεις ἢ ὅσον ἐφάνησαν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ταυτοχρόνως ἡ ἐγκαθίδρυσις αὐτῶν διενηργεῖτο, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, μετὰ πλείονος ταχύτητος ἢ πατάγου, τοῦθ' ὅπερ ὁμολογούμενως, κατὰ μέγα μέρος ὠφείλετο εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάρου, ὅπερ οὐδενὸς ἐπίπλου ἐστереῖτο κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀφίξεως. Τὰ δὲ ὀχήματα, οἱ ἵπποι καὶ οἱ ὑπηρέται, ἅπαντες ἐξάιρετοι ἀλλ' ἐπὶ ἀδρᾷ ἀμοιβῇ ἀντισταθμισθέντες, εὐρέθησαν ἐν τῷ ἅμα ὡσεὶ εἶχον ἀναδύσει ἐκ τῆς γῆς.

Ἀπαξ καθ' ἑβδομάδα ἡ κόμισσα προσέφερε γεῦμα δι' ὃ ἄνευ μεγάλῃς προσοχῆς ἐξέλεγε τὸ ἀναγκαῖον ἀνθόγαλα, ἀπεδέχετο ὅμως δυσκόλως προσκλήσεις εἰς γεύματα παρὰ φιλικαῖς οἰκογενεαῖς. Κατὰ δεκαπενθήμεριαν μετέβαινε εἰς τὸ θέατρον, τοῦ ὁποίου οἱ θαμνῶνες ὡς δυσχερῇ ἄθλον ἐθεώρουν τὸ νὰ κατορθώσωσιν ἵνα εἰσδύσωσιν εἰς τὸ θεωρεῖον αὐτῆς, ὅπερ ὁ σύζυγος ἐφρούρει, μηδόλως διανοούμενος ὅτι πολλὰ μειδιήματα προῦκάζει ἡ στοργικὴ αὐτοῦ ἐπαγρύπνησις. Ἀλλῶς τε πάντοτε ὁσάκις ἐφαίνοντο πρὸ τῆς κοινωνίας ἐφαίνοντο ὁμοῦ.

Συχνάκις ἡ Θηρεσία ἀκουσίως ἠρτυρία εἰς τὸ ἐρωτήμα ὅπερ ἦλθν τις τῇ ἀπέτεινε :

— Ἀγαπητὴ μοι, πῶς θὰ διέλθῃτε τὴν ἐσπέραν ; Τότε ὁ εὐδαιμὼν σύζυγος, σχετικῶς ἱκανώτερος ἢ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ψευδεσθαι, προσέβαλλεν ἐτοίμως φανταστικὴν τινα ἐξοδὸν, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτῶν ἐν τῷ δευτέρῳ ὁρόφῳ αἰθουσα ἐκρυσπε τῇ ἐσπέρᾳ ἐκεῖνη ὀπισθεν τῶν καταπεπατασμένων αὐλαίδων τῆς τὸ ἐρωτικὸν ἐκεῖνο ζεῦγος, ὅπερ οἱ νήπιοι φίλοι ἐθεώρουν ἀπασχολημένον εἰς γεῦμα ἐν ἀστικῇ τινι μεγάρῳ ἢ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν θεατρικῆς παραστάσεως.

Ταχέως ὁ Σενάκ ἐθεωρήθη ὡς τέλειον πρότυπον ζηλοτύπου συζύγου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀνοικτιμῶνως προέγραψεν ἐκ τοῦ κύκλου τῆς δράσεως τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὰς ἐπ' ἀγαθοεργῷ σκοπῷ πωλήσεις, τὰς ἐκδρομὰς εἰς πανηγύρεις καὶ ἄλλας κοινωνικὰς τύρας, ἐν αἷς αἱ βεβηλόταται ἀνθρώπινοι ὑπάρξεις δύνανται νὰ διαβεβαιωθῶσιν εἴτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἴτε ἄλλως πῶς τις ἐκ τῶν ἀριστοκρατῶν ἔχει τὴν δυστυχίαν τοῦ νὰ ἡ ἰσχνὴ ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἡ εὐμελὴς καὶ εὐσαρκος.

Νεαραὶ τινες φίλαι, — ὑπὸ τὴν κοινωνικὴν ἐκδοχὴν τῆς λέξεως, — ὑπερνικῶσαι τὴν παγερὰν οὕτως εἰπεῖν καὶ ἐκφοβιστικὴν ἐπιψύλαξιν, ἣν ἡ Θηρεσία ταῖς ἐνέπνεεν, ἠρχίσαν σκώπτουσαι αὐτὴν, ὅτι δῖθεν εἶχε σύζυγον τὸν Ὀθέλλον. Ἀλλ' ἀλθῶς εἰπεῖν, αὐτὴ ἠγνῶει περὶ τίνος νὰ λαλήσῃ ὁσάκις εὐρίσκετο ἀπέναντι τῶν τοιοῦτων προσώπικότητων, αἵτινες καί-τοι ἔντιμοι, διακεκριμένοι καὶ εὐσεβεῖς ἐνίοτε, δὲν ἀντελαμβάνοντο ὅμως ὀρθῶς τὴν ἀληθῆ οὐσίαν